

(Klodel), ki sedaj živi kot diplomatični zastopnik francoske države v Washingtonu (v Zedinjenih državah Sev. Amerike). Kot mlad študent je Claudel izgubil vero. To nesrečo so povzročile slabe knjige: Renanovo »Življenje Jezusovo«, ki taji božanstvo Kristusovo, in druge nekrščanske knjige in slabi časopisi. Na božični praznik leta 1886 — bil je takrat star 18 let — je šel v Parizu v prelepo prestolno cerkev Matere božje k službi božji. Ker ni imel drugega dela in tudi ne zabave, je prestopil cerkveni prag. Popoldne je tudi šel iz istega razloga k večernicam. O tem, kar se je tamkaj zgodilo, sam tako-le pripoveduje: »Dečki v ministrantskih oblekah in gojenci dijaškega seminšča so začeli nekaj peti, kar sem potem spoznal kot Magnificat (Marijino radostno pesem). Stal sem med množico. Naenkrat se je v meni nekaj zgodilo, kar obvladuje vse moje življenje. V trenutku mi je presunila srce globoka ganjenost, veroval sem. Veroval sem s takšno močjo, s takšnim povzdigom vsega svojega bitja, s tako krepkim prepričanjem, da niso mogle več omajati moje vere vse knjige, vsi razumski sklepi in vsi dogodki mojega razgibanega življenja. Tisti hip je bil kakor blisk od zgoraj, kakor orožje, ki se ga je poslužila božja previdnost, da doseže srce ubogega obupajočega otroka ter ga pridobi za Boga. Če poskušam opisati potek minut, ki so sledile temu izrednemu trenutku, so moja duša spretale te-le misli: Kako srečni so tisti, ki verujejo! Ali je to, kar uči vera, resnica? Da, resnica je. Bog je. On biva. On je oseba. Je osebno bitje kot jaz. On me ljubi. On me kliče! Oči so se mi zasolžile in nežno petje je povečalo mojo pretresečnost, ki je bila pomešana s čuvstvom strahu.« Sloveči francoski pesnik in pisatelj Claudel je živ dokaz, da Bog ne zapusti nobenega človeka, ki s poštenim srcem išče resnico. Če prav je zabredel vsled slabih vplivov zunanega sveta na stranpot zmote, laži in zablode, božja milost ga vzdrami in postavi na pravo pot. Samo v hudobno srce resnica ne gre.

Kmetica dobro zavrnila komunista. — Dogodek, ki o njem poročamo, se je zgodil na parobrodu, ki je vozil iz Splita v Dalmaciji na Sušak. Neki potnik, ki je bil priča tega dogodka, poroča o njem v novoletni številki sušaškega lista »Istina«. Poročevalec je mirno sedel v kotu ter se predal svojim mislim. Nedaleč od njega sta sedeli dve kmetici. Razgovarjali sta se o stiskah in težavah sedanjega časa ter razgovor zaključili z vzdihom: »V božje roke! Dobri Bog bo pomagal.« Ta vzdih sliši neki mornar, ki je bil v bližini, ter s prezirnim zasmehom reče: »Bog?! Kakšen Bog? Kdo ga je kdaj videl?« Govoril je iz njega duh brezbožnega komunizma. Kmetici ga izprva začudeno pogledata. Potem pa ena vpraša: »Zakaj vi, gospod, pravite, da ni Boga?« Mornar odgovori: »Ker ga ni nihče nikdar videl.« Kmetica na to: »Kdor tako govori, je ne-spameten. Saj je Bog duh, duha pa ni mogoče videti z očmi.« Druga kmetica pa dostavi: »Ne šalite se, gospod, z Bogom! Tudi vi boste enkrat prišli pred njega.« Ker je začel mornarju javno pritrjevati njegov tovariš, je prva kmetica, boječ se, da ne bi brezbožno govorjenje pohujšalo kakšnega sopotnika, odločno zahtevala:

»Gospoda, vi ne smete svojega slabega mišljenja javno izpovedati. Ali ne veste, da je to prepovedano? Kdor tako misli, naj svoje misli obdrži za sebe. Imam pravico zahtevati, da ne žalite mojega in vseh pričujočih versko prepričanje.« »Svobodno vam je«, je dostavila druga kmetica, »da ne verujete v Boga. Nimate pa pravice žaliti tiste, ki v njega verujejo.« Odločna obramba Boga in vere, od strani preprostih kmetic je mornarjema, zapeljanim od brezbožnih komunistov, zaprla usta. Osupnila sta, onemela. Njune oči, prej zmagoslavno gledajoče okoli, so se pobesile k tlom. Ali jih je bilo sram, da jih je porazila odločna, verska beseda preprostih kmetic? Morda. Morda pa se je v njunih srcih vzbudil spomin na lastni materi — preprosti kmetici, ki sta jih učili isto vero v Boga, ki sta jo sedaj ti dve kmetici tako odločno branili.

Dom duhovnih vaj pri Sv. Jožetu nad Celjem. Tridnevne tečaj duhovnih vaj za dekleta bo od ponedeljka 1. februarja do 5. februarja, od sobote 13. do 17. marca. Začetek vsakikrat ob 6. uri zvečer prvega imenovanega dne.

Mozje,

fantje,

žene,

dekleta,

mladina,

vsakdo hoče prvi čitati Slov. gospodarja, ko pride v hišo. Kdo se sedaj briga za to, da bo tudi pravočasno plačan za vse leto 1937? Vsi!

Osebne vesti.

Šolska sestra umrla. V samostanu č. šolskih sester v Mariboru je v Gospodu zaspala 76letna sestra Amalija Jančič. Rajna je bila od Sv. Trojice v Slov. gor. in preoblečena 15. avgusta 1878. V zavodu je bila učiteljica in vzgojiteljica. Blagopokojni svetila večna luč, samostanski družini naše sožalje!

Nesreče.

Dan prometnih nezgod v Mariboru in okolici. Sedmi januar je bil za Maribor in bližnjo okolico dan prometnih nezgod, ki k sreči niso zahtevale žrtev. Omenjenega dne zvečer je hotel tovorni avto mariborske tekstilne tvrdke preko železniškega prelaza pri magdalenskem parku. Ko je bilo vozilo na tiru, sta se zaprli obe zatvornici. Šofer si je bil v svesti smrtno nevarnega položaja in mu ni preostajalo drugega, kakor da je z vso naglico zavozil v eno zatvornico, jo prelomil in je ušel za las koroškemu večernemu vlaku. — Isti večer se je pripetila na Aleksandrovi cesti druga cestna nezgoda. Mesar Jože Lončarič se je peljal na kolesu proti kolodvoru. Pri frančiškanski cerkvi ga je vrgel s kolesa tovorni avto na hodnik za pešce. Avtomobil je zdrobil Lončaričevo kolo, njemu samemu pa se ni zgo-

dilo nič kaj hudega. — Podobna nesreča se je zgodila 7. t. m. popoldne na Koških. Hotelskega slugo Alojzija Njivarja je pognal osebni avto s kolesom vred v občestni jarek. Njivar se je poškodoval na glavi in obeh rokah. — Na cesti med St. Petrom in Nebovo je padel s kolesa zavarovalni uradnik Jakob Pučko in se je poškodoval na glavi.

Prometne nesreče v Mariboru. Na spodnji Meljski cesti v Mariboru se je zgodila 6. januarja težka prometna nesreča. 26-letna tovarniška delavka Terezija Rancinger iz Košakov je šla po cesti proti domu. Nasproti ji je privozil osebni avto, ki je naenkrat zašel na pot za pešce. Deklina se je skušala rešiti, pa jo je le vozilo zagrabilo in podrla na tla. Šofer se je trudil, da bi avtomobil zaustavil, pa ta je obstal šele ob plotu. Rancingerjeva je obležala nezavestna, je dobila težke notrajne poškodbe in ima zevajoči rani na glavi in na desni nogi. Šofer je težko poškodovano prepeljal takoj v splošno bolnico. — Istega dne je na Teznu podrl avto 44letnega zidarja Pavla Domadena od Sv. Miklavža, ko se je peljal na kolesu proti domu. Domaden si je zlomil pri padcu nogo. — V Grajski ulici je povozil kolesar 13letno srednješolko Justino Medved iz Rance pri Pesnici. Povožena je dobila notrajne poškodbe, ima rano na glavi in so jo oddali v bolnico.

Nesreča ključavničarja. V železniških delavnicah v Mariboru je padel na nogo težak hlođ 27letnemu ključavničarju Avguštinu Male s Tezna in mu je zdrobil kost. Reševalci so prepeljali poškodovanega v bolnico.

Reveža zadela smrt na cesti. V bližini meje pri Sv. Jurju ob Pesnici je zajela smrt na cesti vsled mraza in onemoglosti občinskega reveža Antona Jarca.

Dvakrat si je zlomil levo roko pri padcu s podstrešja 12letni Franc Čeh, sin posestnika v Spuhlji pri Ptujju. Fanta so spravili v ptujsko bolnico.

Rešitev v zadnjem trenutku. V Nadolah pri Žetalah je pustila kočarica Marija Mohorko doma samega 2½letnega Frančka, ker je morala k sosedu. Otrok se je igral z vročim pepelom in ga je trosil po postelji, ki je začela kmalu goreti. Ker je bila izba zaprta, se ogenj ni mogel razmahniti, pač pa je bila soba tako v dimu, da se je otrok onesvestil. Sosedji so opazili, kako se kadi dim skozi špranje pri oknih in so vdrli v hišo, iz katere so pri vstopu bušili plameni. Otroka so oteli v zadnjem trenutku in so ga oddali v bol-

nico. Kmalu je zgorela cela koča in znaša škoda 10.000 Din.

Berač zmrznil. Po okolici Litije je vse poznalo 60letnega berača Hijevečevega Andrejčka. V velikem snegu leta 1929 je prvič omagal in bi se ne bil več prebudil, da niso slučajno zadele nanj na cesti delavke, ki so šle zgodaj zjutraj v tovarno na delo. Zenske so poklicale pomoč in tedaj je uspelo, da so siromaka zopet obudili. Tokrat pa so našli prosjaka že zmrznjenega v Maljaku pri Litiji in mu ni bilo več pomoči.

Razne požarne nesreče. Na Sv. Planini je uničil ogenj leseno poslopje, ki je služilo kot stanovanjska hiša, hlev in kot shramba za seno. V največji nevarnosti je bil leseni Počivavškov hotel in cerkev na Sv. Planini. — V Vrhah je upepelil požar gospodarsko poslopje s senom in raznim orodjem posestniku Martinu Tamše, ki je oškodovan za 42.000 Din. Sumijo, da je bil ogenj podtaknjen. — Dva požara beležijo v ljubljanski okolici v nedeljo 10. januarja. Ogenj je uničil v Zalogu tri gospodarska poslopja posestnice Marije Ložar. Na Barju je upepelil požar dvojni Kušarjev kozolec in prizidano mizarstvo delavnico. — V soboto 9. t. m. popoldan ob 1. uri je nastal požar pri pos. Antonu Puklavcu v Loperčicah pri Ormožu in se je vsled silnega vetra takoj razširil na hiše in gospodarska poslopja sosedov Trop Antona, Žibrat Tomaža in Horvat Franca, posestnikov v isti vasi. Kljub požrtvovalnem delu gasilcev domače in sosednjih gasilskih čet je vsem navedenim posestnikom do tal pogorelo. Rešiti se je dalo le nekaj obleke in živine, vse drugo: živež, stroji in orodje ter vozovi pa je postalo žrtev plamena. Gasilci so s svojo takojšnjo pomočjo preprečili, da se ogenj ni razširil še dalje v vasi. Škoda znaša več stotisoč in je le malo krita z zavarovalnino. — V učiteljskem domu v Mariboru v Kosarjevi ulici je začela goreti lesena prevleka notrajnih prostorov in je bilo celo poslopje v največji nevarnosti, saj so se že bili vneli tudi trami v stropu. Na pomoč pribrczeli gasilci so preprečili nadaljni razmah ognja. Poslopje je precej poškodovano, ker je izbrizgana voda prodrla tudi v spodnje dele poslopja.

Sedem dni med življenjem in smrtjo. Franc Frey in njegov bratranec istega imena, hribolazca iz Monakovega, sta se podala za božične praznike v hribe, da bi preplezala v zimi vzhodno steno pogorja Watzmann ob bavarsko-tirolski meji. Že blizu vrha in sicer 150 m pod najvišjo točko, ju je zalotila burja s snežnim mežem, da se nista mogla sedem dni in noči ganiti z mesta. Nekaj rešilnih ekspedicij se je skušalo z nadčloveškimi naporimi dokopati do turistov, pa je bilo več poskusov zastoj. Hribolazca so nekaj časa lahko opazovali skozi daljnogled iz Št. Jerneja. Iz letala so jima metali spalne vreče, gorko perilo in živila. Še le 7. jan. zjutraj je uspelo rešilnemu moštvu, da je jetnika kljub viharju rešilo in ju spravilo v dolino.

Dva italijanska parnika trčila. Iz Splita javljajo, da sta 10. januarja ob 8. uri zjutraj trčila pri Dugem otoku v bližini Tajere italijanska tovarna ladja »Moreo« in italijanski parnik »Ubertas«, ki se je potopil. Človeških žrtev ni bilo.

Otrok umrl vsled opeklin. V Printovcu v občini Sv. Kungota je doletela smrtna nesreča 18mesečnega delavčevega sinčka Dolfeka Štruc. Fantek je v kuhinji padel v lonec vroče vode in se je tako hudo opeknel, da je umrl v groznih mukah.

Razne novice.

JNS in abesinski neguš. Sedanji poslanci JNS so podobni abesinskemu cesarju. Ta je obdržal svoj naslov, a države nima. JNS poslanci so obdržali svoj naslov, a nimajo ne občine ne okraja, kjer bi poročali o svojem delovanju. Abesinski cesar nadleguje v Ženevi s svojimi predlogi, JNS poslanci nadlegujejo v Belgradu z neumestnimi interpelacijami.

Obžalovanja vredni slučaji.

Mlad nepridiprav. Na pošto je poslal z devetimi jurji mariborski elektrotehnik Tihi svojega 15letnega vajenca. Kakor hitro je imel fant denar v rokah, se ni ravnal po naročilu mojstra, ampak je sedel v avtobus proti Celju in od tam je nameraval pribežati z denarjem v Dalmacijo. Ker ga ni bilo predolgo s pošte, je javil Tihi sumljivo zakasnitev policiji, ki je hitro poizvedela, da tiči mladostni nepridiprav v celjskem avtobusu. O pobegu obveščena celjska oblast je poslala k dohodu avtobusa detektiva, ki je tatiča prijel koj po izstopu in so dobili pri njem še ves denar.

Prijeta mlada tihotapca. Mariborska policija je pred kratkim prijela dva mladoletna švercarja, katerima je zaplenila tihotapsko blago in ju zaprla. Pri 17letnem Ferdu H. je dobil stražnik na glavnem mostu 11 kg saharina. Na dravski brvi je prijel policaj istega dne 15 let starega fanta, ki je imel pri sebi 50 zavojev iz Avstrije vtihotapljenih igralnih kart.

Z lopato ga je poškodoval. V mariborski bolnici se zdravi Karl Strmšek, 56letni železničar s Pobrežja. Z lopato ga je obdelal posestnik, ker je šel po njegovem zemljišču.

Sleparija z naročilom za gasilsko četo. Pred enim letom je naročal slepar pri raznih mariborskih trgovcih za gasilsko četo v Kamnici razno blago. Na naročilnici je bil gasilski pečat. Goljufijo so razkrinkali, ko so tirjali trgovci od gasilcev v Kamnici denar za nakup, katerega si je izmislil slepar in mu je tudi goljufija uspela. Letos za praznike je obiskal neznanec par mariborskih žganjarn in je naročil večjo količino žganja in likerjev za veselico kamniških gasilcev. Po praznikih se je isti javil pri trgovcu z žganjem Perhavcu v Gosposki ulici s ponovnim naročilom za kamniške gasilce. Perhavcu se je pa le čudno zdelo, da bi bila ravno — kamniška gasilska četa tolika prijateljica žganjih pijač in je telefoniral predsedniku gasilske čete, če odgovarja naročilo istini. Predsednik je seve izjavil, da gre za goljufijo in mariborska policija je vtaknila sleparja pod ključ. V zaporu je aretirani priznal svoj greh na račun kamniških gasilcev.

Nesrečno žganje. Po Slovenskih goricah kuhajo v sedanjem zimskem času žganje. Ob tej priliki se zbirajo po več-

rih fantje ter možje in žalibog pijejo to plo žganc pijačo. Te dni se je tudi pilo na žganjekuhi pri nekem posestniku v Sp. Partinju v občini Jurjevski dol. Med posetniki sta bila tudi: 30letna Rudolf Žvalker in Albin Senekovič, ki sta se opila ter sprla. Ostali so nemirneža pogovorili, da sta se proti 3. uri čez polnoč podala ven. Na povratu pa je Žvalker z ročico ubil Senekoviča in so ubijalca žandarji takoj zaprli.

Nepoštena služkinja. Gostilničarju in trgovcu Jožefu Scheffu v Sladkem vrhu ob severni meji je njegova služkinja tekom enega leta izmaknila 8775 Din in si je nakupila raznih predmetov. Prijeta je tatvino deloma priznala.

Kradla pri trgovcih. Orožniki iz Slov. Bistrice so zaprli Lizo Terčič iz Polskave, ki je spretno kradla pri slovenjebistriških trgovcih. Trgovcu Zapfu je pofatila tri bale zimskega blaga in 150 m platna. Trgovcu Viktorju Mačku je izmaknila tri Hubertus plašče in razno posodo. O aretirani sumijo, da je bila na tatinskem poslu tudi že pri mariborskih trgovcih.

Komaj ušel napadalcem. Z obiska pri sorodnikih v Halozah se je vračal v Budino pri Ptujju v noči 29letni tesarski pomočnik Ignac Rogina na kolesu. Ko se je peljal skozi gozd pri Polencih, so ga iznenada napadli trije neznanci, ki so nanj streljali in ga pogodili v levo roko. Napađeni je imel toliko duhaprisotnosti, da je podrl onega napadalca, ki je zagrabil za kolo in je komaj ušel. Obstreljeni se je zatekel po pomoč v ptujsko bolnico.

Vlomilci obiskali odvetnikovo viničarijo. V Vrholah pri Pragerskem je bilo vlomljeno v viničarijo mariborskega odvetnika dr. Hojnika. Vlomilci so napravili za 1200 Din škode.

Nepošteni trije kralji. Pod okno Franca Ornika, posestnika pri Sv. Marjeti na Dravskem polju, so prišli pet za tri kralje nepošteniakoviči. Ko so pesem odpeli, so se splazili v posebno sobo, iz katere so odnesli obleke in posteljnine za okrog 3000 Din.

V pretepu ubit oče treh nepreskrbljenih otrok. V noči na 10. januar sta se srečali pred steklarsko kolonijo v Hrastniku dve vinjeni gručici, med katerima je prišlo do pretepa. Po spoprijemu je obležal mrtev 44letni steklar Štefan Uldrijan, ki zapušča ženo in tri nepreskrbljene otroke.

Prosluli tolovaj pod ključem. V roke ljubljanske policije je padel prosluli tolovaj in vlomilec Ivan Škapin. Rojen in pristojen je v Vipavo, star 34 let in po poklicu strojni ključavničar. Po ječah je že prebil 12 let in je v abesinski vojni bil italijanski vojak. Ko se je vrnil iz Abesinije, ja začel svoja vlomilska dela v Sloveniji. Dolžijo ga, da je vlomil pri Kunstlju na Vrhnikih, kjer je odnesel 60 tisoč Din gotovine, in v prostore tvrdke Bata v Ljubljani, kjer je izmaknil 36.000 Din. Naša oblast je izdala za njim tiralice. Zadnje dni je vlamljajal s pomagači po Ljubljani, kjer ga je 9. januarja okoli 10. ure v noči obkolila policija in ga pozvala na predajo. Škapin je grozil s samokresom, radi tega je oddal stražnik nanj strel in ga je zadel skozi meso v nogo. Obstreljenega so odvedli v bolnico. Tamkaj so ugotovili, da ne gre za nevarno rano. Premestili so ga v bolniško so-

bo na sodišču, kjer mu bodo izprašali vest.

Vlomilec odvedel psa. Na Kraljevo med zgodnjo službo božjo je vlomil neznanec v župnišče v Zapogah pri Smedniku na Gorenjskem. Iskal je denar, katerega pa ni bilo. Odnesele je župniku r. znih predmetov za 400 Din, samokres in odpeljal mladega psa. Iz Zapog je krenil v Skaručno, kjer je vlomil med sv. mašo v Ingličovo gostilno. Od službe božje se vrnuli so lopova pregnali, da jo je odkuril le z malenkostmi. Na begu pred zasledovalci se mu je za vrstico privezan pes odtrgal in se vrnil na svoj pravi dom.

Po vzgledu Španije. Posurovelost španskih brezbožnežev je žalibog zadela že parkrat tudi pri nas v Sloveniji na odmev. Slovenski brezbožniki se sicer ne upajo, da bi požigali cerkve, pač pa so na

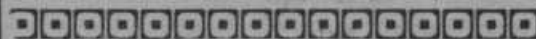

Popotresna slika iz mesta San Vicente v srednje-ameriški republiki San Salvador.

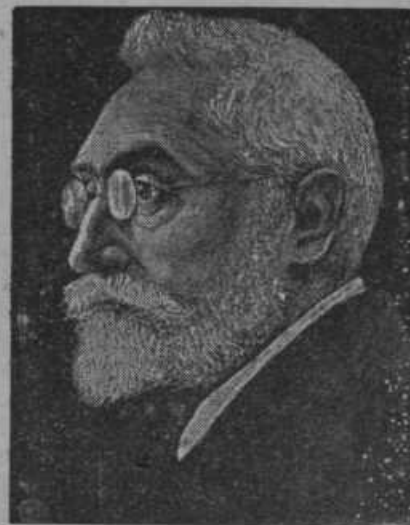
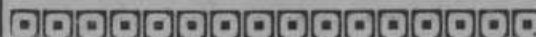
Abd el Krim, svoječasi vodja Rif Kabilov v španskem Maroku. Kot voditelja vstaje so ga imeli Francozi na samotnem otoku Reunion. Sedaj je na svobodi v Parizu. Časopisje razglša, da bo svobodni Abd el Krim poslan v domovino, kjer bi naj zanel upor proti vladi španskega generala Franca, ki dobiva vojaška ojačenja iz Maroka.

delu v temnih nočeh, v katerih podirajo razna znamenja ob potih in posebno jih bodejo v oči evharistični križi, ki se odlikujejo po svoji daleč naokrog vidni višini. Že parkrat smo beležili, da so neodkriti zločinci podrli po Kranjskem ta in oni evharistični križ. Najnovejša žrtev boljševiske surovosti je postal evharistični križ na Velikem Lipovcu pri Ajdovcu na Kranjskem, ki je bil visok 15 m. Porušenje tega znamenja je vzbudilo veliko ogorčenje med tamošnjim dobrim prebivalstvom, ki je šlo koj na delo in je postavilo na isto mesto za pol metra višji križ, nego je bil podreni, in ta je bil slovesno blagoslovljen ob navzočnosti cele župnije.

Nalivna peresa

od Din 6.— višje, v Cirilovih prodajalnah Maribor in Ptuj.

V Salamanci je umrl Miguel de Unamuno, španski učenjak in pisatelj. Ob izbruhu državljanske vojne je stopil na stran nacionalnega generala Franca.

Kako se oborožujejo

Neki dovtipni državnik je dejal nekoč, če bi od vsega Društva narodov ničesar ne ostalo, bi ostavilo vendarle dober statistič. material. Pred kratkim je izšel letopis tega društva, ki vsebuje med drugim podatke o oboroževalnih izdatkih poedinih držav v lanskem letu. Dočim so prispevki narodov za vojaštvo leta 1925 znašali »samo« 3.5 milijarde zlatih dolarjev, je ta vsota že l. 1930 narasla na 4.3 milijarde. Naslednje leto je ostala na isti višini l. 1932 je celo nazadovala na 4.2 milijarde, a potem je spet narasla na 4.4 milijarde. L. 1934 so ljudstva izdajala že 4.9 milijarde dolarjev za vojne namene, lansko leto so dosegla rekordno postavko 5.4 milijarde.

Grofov jagar.

Povest iz domačih hribov.

1

»Ali ste že pokonci, osel rigasti, da ne date ponoči krščanskim ljudem miru, he?« se je dalje zgoraj iz neke hiše zadržal moški glas.

»Ali ste šli šele leč, mojster Matija?« se je prav tako zadržal zgodnji pevec. »Ce se ne motim, sem vas šele pred eno uro čul, ko ste s svojo tovarišijo tulili in kolovratili proti domu.«

»Ali se je že spet začelo? Saj še polnoči ni,« se je jezil neki drugi moški skozi okno.

»Aha, mojster urar, če vaše ure prav kažejo, vam bodo povedale, da je že jutro. Rana ura — zlata ura.«

»Pište me v uho s svojimi zlatimi urami!«

»Jej,« je zapiskal dekliški glas. »Možicelj je pred hišo; to pomeni dež.«

»Presneti deževnik ne da, da bi bilo lepo vreme,« je zavpil nekdo drugi.

Tedaj je zgodnji možak zopet zapel:

»Bogu hvala za deževje,
delj ko lije, delj nedel je,
in če lije do nedelje,
večje moje je veselje...«

Zdajci pa se je prikazala zraven njega ženska in zavpila in zagodla nad njim:

»Ali mi greš takoj v hišo, norec stari! Če že notri ne moreš biti tiho, vsaj ven ne hodi in ne spravlja sredi noči vseh sosedov pokonci!«

»Jej,« je zaheljal dekliški glas, »zdaj je ženska pred hišo; bo pa le še lepo vreme danes.«

V tem pa sta mož in žena že izginila.

Za lično hišico so dejali tržani, da vreme kaže. V njej so prebivali trije ljudje, in sicer gospodar mojster Gašpar Petrač, njegova zvesta in stroga žena Barbara ter njuna napol gluha dekla.

Mojster Gašpar je bil po poklicu strehar, to je: delal je strehe ali, kakor zdaj pravimo, dežnike in je hodil s svojimi dežniki po bližnjih in daljnih krajih in jih prav dobro prodajal. Ljudje so ga imeli radi. Znal je delati vse mogoče strehe, velike in male, take poceni in take za gospodo, pisane marele za ženske, trdne za moške, posebno pa tiste obilne in košate iz modrega blaga in s širokimi, mavričnimi robovi, ki so bili veliki tako, da je šla pod njimi lahko vsa družina z očetom in materjo in kopico otrok. Tudi sončnike je prodajal, ker so jih ponekod hoteli; pa nič kaj rad, kajti zoprni so mu bili, kakor mu je bilo zoprno samo sonce, ker mu je njegov posel kazilo. Zato teh tudi ni sam delal, ampak jih je dal v delo Logarjevi Veroniki, svojega svaka nečakinji v Šmarju, ki je znala lepo vesti in šivati. Vse naokoli

Gasilec

ni samo mož, ki ogenj gasi,

„GASILEC“

je tudi strokovni list slovenskih gasilcev in samarijancev. — V letu 1937 bo izhajal v pomnoženi obliki in prinašal zanimive članke o stvarstvu in druge, ki jih bodo ponazorjevale slike in črteži. 35

Naročite »Gasilec« v Mariboru, Koroška cesta 5. Stane samo 20.— Din. — Izide 12krat na 28 straneh.

Pod kamniški vlak se je vrgla v nedeljo 10. t. m. zjutraj na Ježici pri Ljubljani kakih 17 let stara deklina, koje osebnost ob času, ko beležimo to žalostno vest, še ni dognana. Lokomotiva je žrtev čisto razmesarila.

Kakih sredstev se poslužujejo potepuhi za vlome pri kmetih. V Poljanski dolini na Kranjskem sta se zglasila zjutraj pri kmetu Hotovniku dva potepuha, ker sta znala, da je gospodar z doma. Odpri sta svinjake in izpustila prašiče z namenom, da bodo domači stekli iz hiše za svinjami in bosta ona nemoteno na delu. Načrt se jima je obnesel. Hotovnikova žena in otroci so se res spustili za prašiči in med tem časom sta ukradla klateža par tisočakov in samokres, iz katerega sta oddala pri odhodu nekaj strelcev, da bi se ju ne upal nikdo zasledovati. K sreči je gospodar Hotovnik zjutraj, ko je zapustil dom, vzel seboj večjo svoto denarja, sicer bi bil ob vse. Omenjena lopova sta hotela na zgoraj opisani način opliniti za Hotovnikom še par kmečkih hiš, pa jima z odpiranjem svinjakov in z izpuščanjem svinj ni bila več sreča mila.

Prijeti tatinski cigani. Vas Vnanje Gorice pri Brezovici v daljni okolici Ljubljane so obiskali tatinski cigani iz družin Levakovičev in Hudorovičev. Najprej so

se lotili v noči vloma pri županu, trgovcu in krčmarju Ignacu Novaku, pa so jih še pravočasno pregnali. Za tem so poskusili zamanj vlomilsko srečo pri drugem kmetu. Še le pri tretjem posestniku so izpraznili kurnik. Vlomili so še v hišo Jožefa Marinka, katerega so oškodovali do blizu 2000 Din in so jo odkurili proti Logu, kjer so se utaborili. O vlomih obveščeni orožniki so obkolili ciganski tabor, vendar je uspel pobeg vsem moškim, ostale so le ženske in otroci. Še le od orožnikov obveščena ljubljanska policija je aretirala na Draveljskem polju tri Hudoroviče ter pet Levakovičev.

Dva vlomilca prijeta v Ljubljani. Ljubljanska policija je vtaknila pod ključ 32-letnega brezposelnega ključavničarja Antona Srčnika iz Mengša, ki je poklicen tat in vlomilec. Dasi izgnan iz Ljubljane, je vlomil pri gostilničarki in trafikantini Antoniji Fon na Tyrševi cesti in jo je oškodoval za 5000 Din. — Drugi prijeti vlomilski tiček pa je Silvo Škrbec, 34letni brivski pomočnik, ki je vlomil tik pred Božičem pri obrtniku Arherju v št. Vidu pri Ljubljani in je po aretaciji priznal še tudi druge vlome in tatvine.

Izpred sodišča.

Obsodba razbojnika in njegovega pomagača. Senat celjskega okrožnega okrožnega sodišča je sodil 8. januarja o tolovajskih zločinih Ivana Bezovškega, 25-letnega brezposelnega delavca in njegovega pomagača Jožefa Kotnika, 35letnega delavca iz Tiroseka. Po obtožnici sta oba v noči od 3. na 4. septembra 1936 pri Sv. Florjanu v gornjegrajskem okraju vdrla s samokresi v stanovanje Jožefa Stiglica. Pod grožnjo smrti so morali vsi

Tako piše mnogoletni naročnik Slov. gospodarja: Denarnica se mi je posušila, toda če bi se mi tudi roka posušila, zvest bom ostal svojemu listu Slov. gospodarju!

domači dvigniti roke in roparja sta zahtevala denar. Bezovšek je oddal več strelcev in je zvezal gospodarju roke na hrbtu. Izropanje pa tolovajema ni uspelo, ker so ustrahovani domači začeli vpiti na pomoč in sta roparja morala pobegniti. Dalje očita obtožnica Bezovšku 15 vlomov in tatvin, ki so mu vrgle nad 90 tisoč Din. Ko je že bil zaprt v Celju, je odtrgal od mize nogo, udrl iz zaporne celice na hodnik in je napadel dva jetniška paznika, katera je hotel usmrtiti in sta ga komaj zmogla. Bezovšekov pomagač Kotnik je vzel od njega 1300 Din in mu je z ukradenim denarjem kupoval obleko, živež in je prodajal predmete, o katerih je dobro vedel, da so bili ukradeni. Bezovšek je že bil petkrat predkaznovan in prava šiba za okraj Gornjigrad, kjer se je skrival pri Kotnikovih pri Tiroseku. Bezovšek je bil obsojen na 16 let ječe in po prestani kazni bo oddan za 5 let v prisilno delavnico. Kotniku so prisodili 5 let.

Avstrijsko pravo ne pozna šale. V Linzu se je vršil 8. januarja preki sod proti Alojziju Striglu in Jožefu Scheineckerju. Imenovana sta bila obtožena, da sta 10. aprila 1934 pri Ofteringu na Zg. Avstrijskem povzročila, da je iztiril brzovlak in je bil pri tem en železniški uslužbenec ubit, 10 potnikov pa ranjenih. Tolovaja sta hotela izropati poštni vagon, kar jima ni uspelo. Oba so obsodili na smrt in je bila smrtna kazen takoj izvršena.

Slovenska Krajina.

Požari. Na Goričkem skoraj vsako noč žari nebo. Na delu so najbrž požigalci. Pred kratkim je gorelo v Vidoncih, Fokovcih, Benediktu itd. Zavarovalnice so postale pozorne in baje v teh krajih več nočejo zavarovati poslopij, ki so krita s slamo.

Za Božič je g. Benko, industrijalec in narodni poslanec, dal vsaki šoli v srezu 3—6 parov čevljev in nogavic. Hvalevredno!

so nosili njegove dežnike, po vsej belski dolini in daleč tja do mesteca Gradca.

Imel pa je Gašpar Petrač svoje posebne šege in navade. Hodil je vsak dan, najsi je bilo pozimi ali poleti, že ob šestih spat in je spal ko polh do dveh zjutraj. Ob dveh se je vsako jutro zbudil in se je potem eno uro valjal po postelji in brundal in mrmral razne molitve. Ko je ura na steni odbila tri, je vstal in začel z delom. Če mu je kdo oporekel, kaj ne hodi s soncem v kraj in s soncem ne vstaja, je osorno odvrnil, da ga sonce ne briga nič, ker od sonca nima nič; on da se drži svoje ure.

Prvo, ko je vstal in se ogrnil, je bilo, da je stopil ven na hodnik in pogledal po vremenu. Če je bilo jasno in so svetile zvezde, je čemerno zabrundal in se vrnil v delavnico, kjer je pridno delal, dokler ga ob šestih ni zvon povabil k maši. Ako pa je bilo nebo zavito s temnimi oblaki ali pa da je celo deževalo, tedaj mu je srce skočilo od veselja. V takem vremenu je namreč vedel, da bo kaj skupil. Ob takih jutrih je z donečim glasom zapel kako svojo pesem, ki jih je sam zlagal, in s tem razdražil pol trga. Toda čim bolj so se ti jezili, tem bolje je bil on volje. Prav rado pa se je zgodilo, da je stopila Barbara, njegova žena, k njemu ven in ga je z ostro besedo in krepko roko spravila spet v hišo. Tržani pa so se ozirali na hišico, češ, da kaže vreme: ako je bil Gašpar sam zunaj, so dejali, da pomeni to dež; ako pa je prišla Barbara ven in je moža odgnala, so dejali, da se

bo zjasnilo; ako se nobeden ni prikazal, tedaj so bili prepričani, da bo lepo vreme.

Ta dan po hudi nevihti pa je bilo drugače. Čeprav je zjutraj ženka možička pregnala, je vendar vse kazalo, da bo dalj časa ostalo deževno vreme. Tega je bil mojster Gašpar prav vesel, kajti dolgo že je nameraval s svojo kramo po dolini. Najedel se je hitro, si zavezal usnjeno torbo, polno dežnikov, se od žene, ki je bila zjutraj zmerom slabe volje, kratko poslovil in jo mahnil na pot, ko je ravno štiri odbilo in je bilo še somračno.

Mojster Gašpar je bil majhen možičelj, nasajen in rdeč, star okoli petdeset let. Debelušne noge so mu tičale v visokih škornjih, čez prsa mu je visela verižica s tolarji, klobuk pa je imel visok, kakor so jih v starih časih nosili. Torbo z dežniki si je optal čez desno ramo, čez levo pa malho s popotnico in raznim orodjem, ki mu je bilo potrebno, da je popravljaj dežnike.

Glavna reč pa je bila dežnik, ki ga je imel zase. Rdeč je bil, da ga je vsak otrok devet far daleč poznal, in velik, da so mogli štirje lepo pod njega. Ko je takole korakal pod njim, ni bilo drugega videti kakor ogromno rdečo plahto in svetle škornje.

Nekaj časa je šel tiho po cesti; zadovoljno je poslušal, kako mu dež škrahlja po strehi, pa tudi jutranjo molitev je še opravljal, kolikor je doma ni utegnil. Ko pa je čez pol ure prišel do prve vasice, je začel z močnim glasom svojo pesem:

ki so jo pa letos že spet prekosili, ne da bi bilo pričakovati, da bo prihodnje leto v tem pogledu kaj bolje. Če bi cloveštvo porabilo to, kar izdaja za vojaške namene, za kakšen boljši namen, bi lahko bedo nešteti milijonov ljudi, če ne odpravilo, pa vsaj zelo omililo. Velikanske vsote bi bile na razpolago za kulturne namene, šole, bolnišnice, zavetišča za starce itd. Razen tega bi se lahko zelo zmanjšali davci, ki pritiskajo danes vse zdravo življenje ob tla.

Umetno izdelano zlato zopet v ospredju zanimanja. Skozl celi srednji vek se viečejo poskusiti strokovnjakov, da bi lahko izdelovali na cen ter umeten način pravo zlato. Vse srednjeveške